

Visca el nou Estatut!

El passat dissabte dia 21 de gener, el President del Govern espanyol, José Luís Rodríguez Zapatero, i el President de CiU, Artur Mas, van arribar a un acord per a assegurar l'aprovació del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya. Sense menystenir la importància de la negociació desenvolupada per Josep Antoni Duran Lleida i Artur Mas, l'acord es fonamenta en el treball conjunt desenvolupat al llarg de dos mesos per les forces polítiques que vam aprovar el text el 30 de setembre al Parlament de Catalunya. Ningú no discuteix que Mas ha obtingut un important rèdit en termes d'imatge, però això no desmereix en absolut un mèrit col·lectiu i posa de relleu la generositat dels que han sabut renunciar a un legítim protagonisme que hagués pogut dificultar l'acord.

Els socialistes catalans hem acollit l'acord amb entusiasme. Ja dijous dia 19 de gener, en acabar la maratón negociadora multilateral de dos dies celebrada a Madrid, vàrem anunciar la nostra disposició a votar favorablement la proposta que feia el PSOE, que coneixíem amb major detall i precisió que cap altra força política. Curiosament, el mateix dijous el diari AVUI publicava una notícia segons la qual CiU rebutjava una proposta de finançament que tenia com a elements estrella la cessió del 50% de l'IVA i dues agències tributàries, la catalana i l'espanyola, consorciades i treballant en règim de "finestreta única".

A què dèiem sí? A l'oportunitat d'aprovar un gran Estatut, sens dubte el millor de la història de Catalunya, una oportunitat que de cap de les maneres no podíem deixar escapar. Una oportunitat que havia trobat l'oposició més ferotge i despietada de la caverna política i mediàtica espanyola. No es tractava d'una oportunitat política, sinó una oportunitat com a país, la més important dels darrers 25 anys. Així ho creïem i així ho vam anunciar, explicant les nostres raons, fonamentades en el contingut del acord que ja s'havien assolit i en el coneixement dels marges de maniobra amb què comptava el PSOE per a la seva negociació posterior amb CiU, ERC i ICV-EUiA: Catalunya podrà disposar de molts més recursos amb un sistema de finançament transparent, just i solidari; Catalunya podrà gestionar els seus ports i aeroports; Catalunya podrà gestionar

els permisos de treball dels treballadors estrangers en necessària col·laboració amb l'Administració de l'Estat per expedir permisos de residència; Catalunya podrà gestionar la Inspecció de Treball; el Tribunal Superior de Justícia serà la última instància judicial a Catalunya; Catalunya podrà gestionar els ferrocarrils de rodalies; Catalunya podrà gestionar les beques de l'ensenyament obligatori; Catalunya tindrà més competències i més llibertat per a exercir-les; La llengua i cultura catalanes tindran la màxima protecció i projecció social i internacional; Catalunya podrà veure reconeguda la seva singularitat nacional i els seus drets històrics.

En definitiva, amb aquest Estatut, Catalunya guanya i molt, i per això els socialistes li donem ple suport.

Tot i això, a vegades la política no és tant senzilla, i l'acord entre CiU i el PSOE no ha estat exempt de polèmica, sobretot per la reacció que ha generat en les files d'ERC. Era previsible que CiU, un partit que havia estat 23 anys al capdavant de la Generalitat de Catalunya, que no s'havia plantejat mai la reforma de l'Estatut, i que significativament s'havia mantingut els seus 4 últims anys al govern gràcies a un pacte amb el PP que es basava precisament en el compromís de no reformar l'Estatut, voldria aparèixer ara com a màxima garantia del nou Estatut, i que fins i tot condicionaria el seu suport a un protagonisme estelar del seu màxim dirigent, m'atreviria a dir que tots ho sabíem. De fet es tractava de repetir la jugada que tant rendiments els havia donat en la negociació final al Parlament de Catalunya.

Ningú no pot creure que en una única reunió de 6 hores s'hagi acordat tot l'Estatut ni que s'hagi arribat a acords que no s'hagin construït sobre la feina col·lectiva ja realitzada. En la reunió Mas-Zapatero, preparada per la tripleta Rubalcaba-Montilla-Duran es van acordar alguns aspectes del nou sistema de finançament (sobre la base de la proposta dissenyada per Antoni Castells) i la fórmula per recollir en el projecte la definició de Catalunya com a nació.

Tot i entendre el malestar d'ERC, crec que seria injust que algú pretengués negar les evidents aportacions d'ERC al text que es proposarà a la Comissió

Constitucional i crec també que ERC cometria un error important si ara se'n desentengués de la proposta. En el moment de celebrar que l'aprovació del nou Estatut està ja garantida, només falta que tots els responsables de que això sigui així participin d'aquest triomf col·lectiu que també els pertany. En tot cas, i passi el que passi, Visca el nou Estatut!.

Miquel Iceta Llorens

ARTICLE PUBLICAT AL SETMANARI "ACTUAL" EL 25 DE GENER DE 2006